

Příběhy našich sousedů

Životopis

Zdeněk Pernica

*Zpracovali žáci 8. tříd Základní školy Jaroslava Pešaty
v Duchcově, pod vedením Mgr. Dominiky Krtkové.*

Život pana Pernici začal roku 1946, byl prvním ze tří sourozenců. Jeho otec se stal totálně nasazeným na Moravě a matka pracovala jako služebná u příbuzných v Mostě. Právě jeho rodiče byli těmi, kteří mu vyprávěli o válečných událostech, například jak přes jeho rodnou obec utíkali němečtí vojáci do americké zóny. Duch druhé světové války přetrvával dlouhou dobu i v mamince pamětníka, ta ze strachu z další války schovávala potraviny v dřevěné truhle.

Od svého narození do roku 1976 žil v severočeských Lipticích, nedaleko Duchcova.

Liptice v jeho vzpomínkách tvoří zásadní oblast,

kde se odehrávalo jeho mládí, dospívání a dospělost. Bohužel v roce, kdy slavil své třicáté narozeniny, došlo k likvidaci obce, která musela ustoupit těžbě hnědého uhlí. Na Liptice vzpomíná jako na obec, kde si lidé byli blízcí. Jeden obchod s potravinami, 2x týdně otevřená masna, kino, velký hospodářský dvůr či kostel sv. Petra a Pavla, to všechno byla důležitá místa Liptic. Pan Pernica žil s rodiči v bytě o

velikosti 1+2, což byl jeden z větších bytů v šachetním domě, kde existovaly ještě další čtyři byty.

Obrázek 1: Domy v Lipticích

První období svých žákovských let strávil Zdeněk Pernica ve dvoutřídní základní škole, přímo v Lipticích. Ovšem s otevřením silnice do Hrdlovky škola ukončila činnost a děti jezdily do Hrdlovské školy. Sám jako chlapec docházel později do Základní školy Antonína Sochora v Duchcově, kde se rozhodl pokračovat i v deváté třídě a své další kroky směřoval na tříleté učiliště v Meziboří – obor elektrikář.

Školní znalosti uplatnil v budoucím zaměstnání, a to jako elektroúdržbář rypadel na dole Pokrok, nicméně nedlouho poté opustil severní Čechy. Důvodem byla povinná vojenská služba v roce 1965. V dalších letech se mu „útočištěm“ stal Mošnov u Ostravy, kam nastoupil jako obsluha radionavigačního zabezpečení letiště. Na vojnu vzpomíná v dobrém, poznal řadu měst, lidí a nabyt cenné zkušenosti. Ke konci vojny došlo ke konfliktu mezi Izraelem a Egyptem, a tak se někteří domnívali, že budou muset zůstat déle než bylo plánováno, avšak nestalo se tak.

Obrázek 2: Nové panelové domy v Duchcově pro Liptičany

Roku 1968, tak jako v jiných oblastech Československé republiky, projížděly severními Čechami vojska Varšavské smlouvy. Do Liptic se někteří vojáci dostali náhodou a bloudili zde.

2 roky po ukončení vojenské služby se pan Pernica oženil s paní Jaroslavou, s níž do roku 1976 žil v Lipticích, a kde také přivedli na svět první dceru Radku roku 1972 a druhou dceru Petru roku 1976. V těchto letech

bohužel radostné události vystřídal palčivější otázky, především vystěhování se z obce.

Předzvěst demolice obce vyplula na povrch již roku 1952, kdy se uzavřel liptický hřbitov a nebylo možné zde pohřbívat zesnulé. Další událostí se stala likvidace vedlejší obce Hrdlovky v letech 1975. Jak sám pamětník zdůraznil, v posledních letech existence obce situace byla nevalná. Přestalo se investovat a vše chátralo.

Roku 1976 pan Pernica slavil kulaté třicáté narozeniny, avšak jeho myšlenky mířily k vystěhování. Stěhování z Liptic probíhalo podle určitého klíče. Obyvatelé opouštěli svá obydlí postupně od jara do podzimu 1976. První odcházely rodiny s předškolními dětmi, dále rodiny s dětmi již školou povinnými a nakonec staří lidé. Pro Liptičany bylo zajištěno bydlení v panelových domech v Duchcově, a to v ulicích Vrchlického a Osecká. Byty si nebylo možné vybírat, občané dostali klíč ke konkrétnímu bytu a v přesný termín byli odstěhováni stěhovací službou, ta zvládla denně odstěhovat 3 rodiny. Mnozí staří obyvatelé tuto skutečnost a situaci nesli velmi špatně a do roka jich řada zemřela. Sám pan Pernica po přestěhování ještě několikrát navštívil zdemolované Liptice, jež sloužily ve své podobě jako kulisy pro válečné filmy.

Ve vzpomínkách mu utkvěly také nejdelší uhelné prázdniny v roce 1979, během hodiny z deště začalo okamžitě mrznout a uhlí ve vagónech bylo v tu chvíli nepoužitelné. O rok později se konala spartakiáda, na níž nacvičovaly jeho dcera a manželka Jaroslava.

Zajímavou událostí se také stala návštěva divadla v Praze roku 1989. Zájezd organizovaný šachtou skončil nepříliš slavně. Po příchodu do divadla se roztáhla opona a příchozí herci oznámili svůj protest vůči režimu. V těchto letech již pan Pernica pracoval na dolech Bílina, a to až do svého důchodu.

V průběhu samozřejmě sledoval politické záležitosti a například z rozdělení Československa příliš nadšený nebyl.

Dnes žije pan Zdeněk Pernica spokojený a aktivní život se svou ženou. Rád jezdí na chatu u Ohře, věnuje se svým vnoučatům a mladým lidem vzkazuje, aby nebyli lhostejní a vážili si jeden druhého.